

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	7
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	9
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	12
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	13
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	20
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	21
ORZECZENIE TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ	25

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 88/11

Wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy art. 38 ust. 3 (pierwotnie art. 39 ust. 3) ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (dalej: u.g.t.m.o., tekst pierwotny Dz. U. Nr 32, poz. 159, tekst jednolity Dz. U. z 1969 r. Nr 22, poz. 159), na mocy którego nieruchomości stanowiące, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. b) dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. Nr 13, poz. 87 z późn. zm.), własność osób, którym wobec uzyskania przez nie stwierdzenia narodowości polskiej służyło obywatelstwo polskie, przechodzą z mocy samego prawa na własność Państwa, jeżeli osoby te w związku z wyjazdem z kraju utraciły lub utracą obywatelstwo polskie, dotyczy także spadkobierców tych osób, którzy przesiedlili się do RFN lub NRD w latach 1956-1984?”

III CZP 89/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kielcach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy w przypadku istnienia w dniu wejścia w życie art. 27 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116 z późn. zm.) wspólnoty mieszkaniowej właścicieli lokali, w skład której wchodzi właściciele lokali, będące osobami fizycznymi oraz osoba prawna w postaci

spółdzielni mieszkaniowej zostają wyłączone w zakresie zarządu nieruchomościami wspólnymi – co do zasady przepisy ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 z późn. zm.), a zastosowanie w tym przedmiocie znajduje uregulowanie wynikające z art. 27 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, a zatem, czy zarząd nieruchomościami wspólnymi, stanowiącymi także współwłasność spółdzielni jest wykonywany przez spółdzielnię jako zarząd powierzony, o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, jeżeli nie zachodzą okoliczności wynikające z art. 24¹ i art. 26 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych?"

III CZP 90/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w razie nabycia rzeczy oznaczonej co do tożsamości w nieświadomości wady, kupujący po upływie terminu rękojmi może złożyć oświadczenie woli o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia złożonego pod wpływem błędu?"

III CZP 91/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy świadczenie alimentacyjne uiszczone na podstawie wyroku zobowiązującego do jego uiszczenia podlega zwrotowi na podstawie art. 410 k.c., w sytuacji prawomocnego unieważnienia uznania dziecka dokonanego przez osobę, w stosunku do której wydane zostało prawomocne orzeczenie zobowiązujące do łożenia

na rzecz małoletniego renty alimentacyjnej?”

III CZP 92/11

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zakresie, w jakim wyznacza tygodniowy termin do opłacenia pisma wniesionego przez stronę osobiście, ma również zastosowanie w sytuacji gdy stronę w sprawie reprezentuje adwokat, radca prawny lub rzecznik patentowy;

2. Czy art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) w zakresie, w jakim wyznacza tygodniowy termin do opłacenia pisma, ma również zastosowanie w sytuacji gdy wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, złożony przed upływem terminu do opłacenia pisma, został częściowo oddalony?”

III CZP 93/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„1. Czy przedsiębiorstwo państwowe – które z dniem 1.02.1989 r., tj. z dniem wejścia w życie ustawy z 31.01.1989 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 3, poz. 11) nie nabyło *ex lege* uprawnień do urządzeń przesyłowych stanowiących własność Skarbu Państwa – może być uważane po 1.02.1989 r., a przed datą swego uwłaszczenia, za posiadacza służebności przesyłu wykonywanej na potrzeby tych urządzeń, zwłaszcza w sytuacji, gdy urządzenia te

znajdują się na nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa;

2. Czy za datę nabycia przez przedsiębiorstwo państwowe uprawnień do urządzeń przesyłowych, stanowiących uprzednio przedmiot własności i posiadania Skarbu Państwa należy uznać dzień 5.12.1990 r. (wynikający z art. 2 ustawy z dnia 29.09.1990 r. zmieniającej ustawę o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości – Dz. U. Nr 79, poz. 464), czy też dzień 7.01.1991 r. (tj. datę wejścia w życie ustawy z dnia 20.12.1990 r. zmieniającej ustawę o przedsiębiorstwach państwowych – Dz. U. z 1991 r. Nr 2, poz. 6)?”

III CZP 94/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Słupsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy użytkowanie wieczyste nieruchomości wygasa, z upływem okresu ustalonego w umowie (art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 z późn. zm.), w sytuacji gdy wieczysty użytkownik lub jego spadkobiercy zażądali jego przedłużenia na dalszy okres, w terminie o którym mowa w treści art. 236 § 2 k.c., zaś właściciel nieruchomości oświadczenie w tym przedmiocie i wniosek o zawarcie umowy przedłużenia prawa użytkowania wieczystego w formie aktu notarialnego u notariusza złożył po upływie terminu ustalonego w umowie?”

III CZP 95/11

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy kurator ustanowiony przez Sąd opiekuńczy – sąd rejestrowy na podstawie art. 42 § 1 k.c. jest legitymowany do wytoczenia powództwa przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością o jej rozwiązanie na podstawie art. 271 pkt 1 k.s.h.,

a w przypadku odpowiedzi pozytywnej:

Czy w postępowaniu o rozwiązanie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością prowadzonym z powództwa kuratora ustanowionego na podstawie art. 42 § 1 k.c., sąd orzekający może ustanowić kuratora procesowego dla pozwanej spółki nie posiadającej organów uprawnionych do jej reprezentacji?”

III CZP 96/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy ważny jest wybór na członka zarządu wspólnoty mieszkaniowej nieruchomości osoby nie będącej właścicielem lokalu należącego do tej wspólnoty, jeśli nie legitymuje się ona tytułem licencjonowanego zarządcy w rozumieniu art. 184 i następne ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651)?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 78/11 – z dnia 9 grudnia 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krośnie:

„I. Czy właściciel (użytkownik wieczysty) nieruchomości, na której zainstalowano legalnie urządzenia do przesyłu energii elektrycznej, uprawniony jest do wypowiedzenia łączącej go z przedsiębiorstwem eksploatującym te urządzenia umowy o cechach użyczenia, przy jednoczesnym wystąpieniu z ofertą zawarcia umowy najmu, za odpowiednim, w ocenie wypowiadającego, czynszem?

II. W przypadku odpowiedzi twierdzącej: Czy powyższa umowa użyczenia ulega rozwiązaniu pomimo braku porozumienia między stronami co do wysokości czynszu i niezawarcia nowej umowy, zastępującej dotychczasową?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

III CZP 79/11 – z dnia 9 grudnia 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie

Nieważna jest umowa darowizny nieruchomości ukryta pod pozorną umową sprzedaży tej nieruchomości.

III CZP 48/11 – z dnia 13 grudnia 2011 r. w składzie 7 sędziów na pytanie prawne składu 3 sędziów Sądu Najwyższego

Gmina ponosi wobec właściciela lokalu mieszkalnego odpowiedzialność na podstawie art. 417 § 1 k.c. za szkodę powstałą w okresie obowiązywania art. 1046 § 4 k.p.c. w brzmieniu nadanym

ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804) na skutek zaniechania wskazania, na wezwanie komornika, tymczasowego pomieszczenia dla dłużnika mającego obowiązek opuszczenia, opróżnienia i wydania tego lokalu.

III CZP 46/11 – z dnia 20 grudnia 2011 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego:

"Czy organ egzekucyjny wyznaczony przez sąd na podstawie art. 773 § 1 k.p.c. prowadzi obie egzekucje łącznie w całości?"

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

IV CSK 284/10 – postanowienie z dnia 26 stycznia 2011 r.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 Rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. „w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych” osoba mająca miejsce zamieszkania (siedzibę) na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej może być pozywana jedynie przed sądy tego państwa, chyba że przepis tego Rozporządzenia stanowi inaczej.

V CSK 403/10 – wyrok z dnia 22 września 2011 r.

Osobie, której spółdzielnia mieszkaniowa przydzieliła po wejściu w życie ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. Nr 30, poz. 210 ze zm.) a przed wejściem w życie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116 ze zm.) dom jednorodzinny, przysługuje (lub jej następcy prawnemu) roszczenie o przeniesienie własności tego domu wraz z prawem do działki na podstawie art. 52 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Artykuł 17¹⁴ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych ma do tego roszczenia zastosowanie tylko w zakresie nieunormowanym w art. 52 tej ustawy.

V CSK 421/10 – wyrok z dnia 22 września 2011 r.

Pozbawienie właściciela możliwości zabudowy nieruchomości położonej na obszarze oddziaływania eksploatacji górniczej na sku-

tek ustanowionego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zakazu zabudowy nie pozostaje w związku przyczynowym z ruchem zakładu górniczego.

I CSK 710/10 – wyrok z dnia 28 września 2011 r.

Wspólnik nie może na podstawie art. 252 § 4 k.s.h. żądać stwierdzenia nieważności uchwały zgromadzenia wspólników spółki z o.o., jeśli – ze względu na upływ terminu określonego w art. 252 § 3 k.s.h. – nie jest dopuszczalne jej zaskarżenie.

I CSK 743/10 – wyrok z dnia 28 września 2011 r.

Publikowanie w internetowym wydaniu gazety i utrzymywanie w jej internetowym archiwum artykułu, którego treść opublikowana w wydaniu papierowym została uznana za naruszającą dobra osobiste pokrzywdzonego, może stanowić podstawę odpowiedzialności przewidzianej w art. 24 k.c.

II CSK 29/11 – wyrok z dnia 12 października 2011 r.

1. Zastrzeżenie umowne, uzależniające zgodę jednej ze stron na dokonanie czynności prawnej z osobą trzecią bez upoważnienia ustawowego należy traktować jako zastrzeżenie warunku w rozumieniu art. 89 k.c. Warunek taki nie wiąże osoby trzeciej.

2. Nie może powoływać się na art. 488 § 2 k.c. ten, kto nie spełnił swego świadczenia.

II CSK 95/11 – wyrok z dnia 12 października 2011 r.

Członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie odpowiada na podstawie art. 299 k.s.h. jeżeli wierzyciel, którego

wierzytelność została zabezpieczona umową przewłaszczenia, nie podjął – mając taką możliwość – skutecznych działań w celu zaspokojenia się z rzeczy objętych tą umową.

V CSK 465/10 – wyrok z dnia 13 października 2011 r.

Przelew wierzytelności banku na fundusz sekurytyzacyjny nie jest uzależniony od złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 25/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Częstochowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy materiały zgromadzone w sprawie, w której zaniechano wydania na podstawie przepisu art. 325 f § 3 k.p.k. postanowienia o podjęciu na nowo umorzonego dochodzenia, mogą być wykorzystane w toku rozprawy jako dowody w rozumieniu przepisów Działu V Dowody Kodeksu postępowania karnego?"

I KZP 26/11

Wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy posiedzenia sądu karnego są jawne zewnętrznie?"

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KK 35/11 – wyrok z dnia 10 sierpnia 2011 r.

Nie można uznać, że podpisem w rozumieniu art. 270 § 2 k.k. jest odbitka własnoręcznego podpisu na blankiecie, niezależnie jaką techniką uzyskana (faxymile, fax, skan komputerowy).

V KK 43/11 – postanowienie z dnia 1 września 2011 r.

Dla przyjęcia odpowiedzialności karnej za rozpowszechnianie pornografii dziecięcej w sieci internetowej nie ma znaczenia to, jaka konkretnie liczba innych użytkowników zapoznała się z treścią takich plików – i czy tę liczbę można uznać za znaczną – lecz to, że sposób pobierania plików pornograficznych oraz ich udostępniania za pomocą odpowiedniego programu dawał możliwość zapoznania się z nimi nieoznaczonej liczbie osób.

III KK 28/11 – wyrok z dnia 4 października 2011 r.

Znamie „korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego” musi być udowodnione w postępowaniu karnym w taki sam sposób, jak wszystkie pozostałe znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. Należy przy tym podkreślić, że ustawodawca nie wymaga ustalenia przez sąd, aby czyn, stanowiący źródło wartości majątkowych mających charakter „brudnych pieniędzy”, spełniał wszystkie znamiona przestępstwa.

Sąd nie jest zwolniony z konieczności udowodnienia, przynajmniej tych przedmiotowych elementów czynu „pierwotnego”,

które pozwalają na jego zakwalifikowanie pod znamiona konkretnego czynu zabronionego zawartego w ustawie karnej, ani też nie jest zwolniony od wskazania tej kwalifikacji.

III KZ 63/11 – postanowienie z dnia 6 października 2011 r.

Naruszenie zakazu wnoszenia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary pod pozorem podnoszenia jedynie naruszenia dyrektyw wymiaru kary, jako rzekomej obrazy prawa, nie jest kwestią oceny tego środka zaskarżenia od strony jego zasadności lub bezzasadności po uprzednim przyjęciu, lecz zagadnieniem należącym do sfery dopuszczalności kasacji, a tym samym prezes sądu, za pośrednictwem którego wnosi się ten środek, ma prawo i obowiązek orzec o odmowie jego przyjęcia.

IV KK 129/11 – postanowienie z dnia 20 października 2011 r.

W przypadku rozwiązania spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i ustanowienia przez sąd likwidatora, staje się on nie organem spółki, lecz jej ustawowym przedstawicielem, który ma prawo prowadzenia spraw takiej spółki i reprezentowania jej, ale tylko w granicach swoich uprawnień (art. 283 § 1 k.s.h.), a więc w zakresie związanym z likwidacją tej spółki jako podmiotu gospodarczego (art. 282 k.s.h.).

W postępowaniu karnym, dotyczącym odpowiedzialności za przestępstwo działania na szkodę spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, która w jego toku stała się spółką w likwidacji, jeżeli w postępowaniu tym spółka nie dochodzi roszczeń cywilnych wobec oskarżonego, a jedynie wspiera oskarżenie publiczne z pozycji ubocznego oskarżyciela posiłkowego, także po prawomocnym po-

wołaniu jej likwidatora, uprawnienie do reprezentacji spółki zachowuje osoba pełniąca funkcję jej organu (zarządu), a nie likwidator, gdyż reprezentacja spółki przez ten ostatni podmiot wykraczałaby wówczas poza zakres jego ustawowych zadań przewidzianych przez Kodeks spółek handlowych.

IV KK 137/11 – wyrok z dnia 20 października 2011 r.

1. Szkada na gruncie art. 552 § 2 i 4 k.p.k., jako obejmująca różnicę między stanem majątkowym pozbawionego wolności, jaki by istniał, gdyby wnioskodawcy nie aresztowano, a stanem rzeczywistym z chwili odzyskania przez niego wolności, musi uwzględniać także wykazane w sprawie zobowiązania pieniężne, w których pokryciu musi on obecnie uczestniczyć, zaciągnięte przez jego rodzinę na pokrycie uzasadnionych kosztów swego utrzymania, których to zobowiązań by nie było, gdyby nie został on tymczasowo aresztowany.

2. Każde zasadne podniesienie w kasacji, że orzeczone zadośćuczynienie nie jest „odpowiednie” w rozumieniu art. 445 § 1 w zw. § 2 k.c., gdyż nie uwzględnia wszystkich ustalonych w sprawie okoliczności mających wpływ na jego wysokość lub niewłaściwie ocenia dokonane w tej materii ustalenia, uznać należy za rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., jako że postąpienie takie prowadzi do orzeczenia zadośćuczynienia, które nie odpowiada wymogom wskazanego przepisu prawa cywilnego.

3. W demokratycznym państwie prawnym, także w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie lub aresztowanie, strona dochodząca tych roszczeń nie może być ob-

ciążona kosztami procesu, jeżeli roszczenia jej okazują się być zasadne.

II KK 84/11 – wyrok z dnia 25 października 2011 r.

Dla realizacji znamion przestępstwa z art. 226 § 1 k.k., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 9 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. Nr 122, poz. 782), nie jest konieczne, by znieważenie funkcjonariusza publicznego nastąpiło publicznie.

I KZP 13/11 – postanowienie z dnia 26 października 2011 r.

Nie można przyjąć, aby argument wskazujący na stosowanie i wykonywanie europejskiego nakazu aresztowania w trybie przewidzianym dla spraw niecierpiących zwłoki, był wystarczającą przesłanką do uznania, że przepis art. 607j § 2 k.p.k. jest obarczony taką luką, która uzasadniałaby zastosowanie – w drodze posłużenia się analogią – rozwiązań zawartych w dyspozycji art. 607n § 1 k.p.k.

I KZP 14/11 – postanowienie z dnia 26 października 2011 r.

W razie złożenia rzeczy do depozytu sądowego na podstawie art. 231 § 1 k.p.k., koszty przechowania i utrzymania rzeczy w należytym stanie, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz. U. Nr 208, poz. 1537 ze zm.) ponosi ta jednostka sektora finansów publicznych (prokuratura albo sąd), która wydała orzeczenie w tym przedmiocie (do czasu uiszczenia ich przez uprawnionego do odbioru rzeczy – art. 8 ust. 2 tej ustawy).

V KK 88/11 – postanowienie z dnia 4 listopada 2011 r.

Jeśli w postępowaniu sądowym dochodzi do cofnięcia wyznaczenia obrońcy, wobec ustania okoliczności utrudniających obronę, powołanych przy jego wyznaczeniu, to zarzut obrazy art. 79 § 2 k.p.k., wskazujący zarazem na uchybienie określone w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., będzie skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że do zwolnienia obrońcy z urzędu doszło przy błędnej ocenie, iż okoliczności te ustały. Strona skarżąca nie może natomiast opierać zarzutu obrazy art. 79 § 2 k.p.k. na tym, że w jej przekonaniu należało w postępowaniu sądowym utrzymać obronę z urzędu ze względu na inne okoliczności, w jej ocenie utrudniające obronę.

III KK 134/11 – wyrok z dnia 9 listopada 2011 r.

Warunek ponownego zaniechania ścigania wymagany do wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia, nie dotyczy form postępowania przygotowawczego (śledztwo albo dochodzenie) oraz faz jego przebiegu („w sprawie” albo „przeciwko osobie”). Decydujące znaczenie ma wyłącznie wymóg dwukrotnego wydania postanowienia o umorzeniu postępowania albo o odmowie jego wszczęcia (art. 330 § 2 k.p.k.).

I KZP 15/11 – postanowienie z dnia 30 listopada 2011 r.

W obecnym brzmieniu przepis art. 607s § 4 zd. 2 k.p.k., w powiązaniu z art. 607t § 2 k.p.k., stanowi, że przy przejęciu w trybie ENA do wykonania kary lub kar orzeczonych przez sąd innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, adaptacja tego wyroku do prawa polskiego w celu jego wykonania jest możliwa wyłącznie w odniesieniu do wysokości tych sankcji karnych, i to tylko wtedy, gdy owe sankcje orzeczone przez sąd państwa wydania nakazu

przekraczają górną granicę ustawowego zagrożenia przewidzianego za to przestępstwo lub przestępstwa w Polsce, a polegać może tylko na orzeczeniu w to miejsce kary lub środka karnego w wysokości odpowiadającej górnej granicy ustawowego zagrożenia wynikającej z kwalifikacji prawnej przyjętej dla tego czynu w prawie polskim.

I KZP 16/11 – postanowienie z dnia 30 listopada 2011 r.

Określony w art. 45 § 1 k.k. środek karny przepadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przepadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych.

II KK 149/11 – wyrok z dnia 30 listopada 2011 r.

1. W sytuacji gdy wobec tej samej osoby zapadły dwa prawomocne wyroki łączne, w których węzłem kary łącznej objęto tylko te same skazania, które objęte były tym węzłem w wyroku, który uprawomocnił się wcześniej, drugi z tych wyroków dotknięty jest w tym zakresie rażącym naruszeniem prawa, zaliczanym do tzw. bezwzględnych przyczyn uchylenia orzeczenia, przewidzianym w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., określanym jako naruszenie powagi rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.).

2. Prawomocne postanowienie o umorzeniu postępowania z powodu braku warunków do wydania wyroku łącznego (art. 572

k.p.k.) powoduje powagę rzeczy osądzonej i stanowi ujemną przesłankę procesową, przewidzianą w przepisie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., do wydawania kolejnego orzeczenia w tym przedmiocie w przypadku, gdyby w orzeczeniu wydawanym później miało dojść do rozstrzygnięcia tego, czy dokładnie te same skazania za czyny jednostkowe spełniają warunki do objęcia ich węzłem kary łącznej w wyroku łącznym.

3. Wydanie nowego wyroku łącznego wbrew przesłance powagi rzeczy osądzonej nie powoduje utraty mocy przez poprzedni wyrok łączny, albowiem skutek, o którym mowa w art. 575 § 1 *in fine* k.p.k. może nastąpić tylko wówczas, gdy spełnione są przesłanki określone w tym przepisie, a zatem gdy zachodzi realna potrzeba wydania nowego wyroku łącznego. W wypadku uchylecia wyroku wydanego z naruszeniem art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. wykonaniu podlega poprzedni wyrok łączny, gdyż nie utracił on mocy na podstawie art. 575 § 1 k.p.k.

**PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY,
UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH**

I UZP 10/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Częstochowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pracownik Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych niebędący radcą prawnym może być pełnomocnikiem Oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych?”

III UZP 4/11

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy otrzymane przez pracownika wynagrodzenie z tytułu zawartej z pracodawcą umowy o przeniesienie autorskich praw majątkowych do utworu dydaktycznego stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i chorobowe?”

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

II PZP 3/11 – z dnia 9 grudnia 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu

1. Pracownik przedsiębiorstwa budowlanego realizującego inwestycje w różnych miejscowościach może mieć w umowie o pracę określone miejsce wykonywania pracy (art. 29 § 1 pkt 2 k.p.) jako miejsce, gdzie pracodawca prowadzi budowy lub innego rodzaju stałe prace, ewentualnie ze wskazaniem na jakim obszarze.

2. Każdorazowo stałym miejscem pracy takiego pracownika w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p. jest to miejsce spośród określonych w umowie o pracę, w którym pracownik przez dłuższy czas, systematycznie świadczy pracę.

II UZP 7/11 – z dnia 9 grudnia 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy przewidziany w art. 379 pkt 2 k.p.c. wymóg należytego umocowania pełnomocnika procesowego pod rygorem nieważności postępowania ustanowiony jest w interesie tej strony, która z pełnomocnika tego korzysta, a zatem, czy tylko ta strona może powoływać się na nieważność postępowania z powodu nieprawidłowego udzielenia pełnomocnictwa, oraz czy tylko na korzyść tej strony przyczyna nieważności postępowania z powodu nienależytego umocowania jej pełnomocnika podlega rozważeniu z urzędu przez

sąd drugiej instancji (art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c.)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

II UZP 10/11 – z dnia 9 grudnia 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy okres odbywania przez funkcjonariusza MO, będącego jednocześnie słuchaczem Wyższej Szkoły Oficerskiej MSW im. Feliksa Dzierżyńskiego w Legionowie – zakwalifikowanego w poczet etatowy tej uczelni na czas odbywania studiów zawodowych, należy uznać za okres służby w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.)?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I PZP 1/11 – z dnia 12 grudnia 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi:

„Czy pracownikowi samorządowemu przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej w oparciu o przepis § 8 ust. 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagradzania pracowników samorządowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 50, poz. 398 ze zm.), jeżeli:

1. przed podjęciem zatrudnienia w jednostce samorządowej miał przyznane prawo do wcześniejszej emerytury, której pobieranie zawiesił w związku z tym zatrudnieniem;

2. stosunek pracy ustał w oparciu o przepis art. 70 § 1 i § 2 Kodeksu pracy w związku z odwołaniem ze stanowiska, wynikającym z przesłanek wymienionych w art. 28e ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.);

3. pracownik przed ustaniem stosunku pracy nabył prawo do emerytury wobec osiągnięcia wieku emerytalnego i po ustaniu zatrudnienia rozpoczął pobieranie świadczenia emerytalnego?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I UZP 4/11 – z dnia 12 grudnia 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnowie

W orzeczeniu o stopniu niepełnosprawności można wymienić wiele symboli przyczyn niepełnosprawności uzasadniających zakwalifikowanie do różnych stopni niepełnosprawności, jeżeli taka potrzeba wynika ze wskazań ułatwiających funkcjonowanie osoby niepełnosprawnej (art. 6b ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych, Dz. U. Nr 123, poz. 776 ze zm. w związku z § 5 ust. 1 pkt 2, § 13 ust. 2 pkt 13 oraz § 15 i 32 ust. 3 i 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, Dz. U. Nr 139, poz. 1328 ze zm.).

I UZP 6/11 – z dnia 12 grudnia 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

1. Zastosowanie przepisu art. 22 § 1¹ k.p. nie jest wyłączone do zatrudnienia osób skierowanych do pracy tymczasowej na podstawie umowy prawa cywilnego (art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych – Dz. U. Nr 166, poz. 1608 ze zm.);

2. W sprawie o ustalenie pracowniczego ubezpieczenia społecznego w wyniku zakwestionowania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych umowy zlecenia zawartej z agencją pracy tymczasowej nie jest konieczne wezwanie pracodawcy użytkownika do udziału w sprawie jako zainteresowanego (art. 477¹¹ k.p.c.).

I UZP 7/11 – z dnia 12 grudnia 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Łodzi

Rencista, którego prawo do świadczenia zostało ustalone prawomocnym wyrokiem sądu "na stałe", jest zobowiązany poddać się badaniom lekarskim, jeżeli są one niezbędne do ustalenia prawa do świadczeń określonych ustawą (art. 126 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jednolity – Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

ORZECZENIE TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ

WZ 30/11 – postanowienie z dnia 12 października 2011 r.

W wypadku orzeczenia na podstawie art. 343 § 1 i 2 pkt 3 k.p.k. „wyłącznie środka karnego”, zasądza się opłatę określoną w art. 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), pomimo że równocześnie formalnie nie orzeka się o „odstąpieniu od wymierzenia kary”, gdyż następuje ono faktycznie.